

Arrest

nr. 99 901 van 27 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Boliviaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 22 november 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op 6 november 2012 stelde de verwerende partij de vraag aan de stad Antwerpen betreffende een al dan niet eerder ingediende aanvraag door verzoekster. Diezelfde dag werd de verwerende partij op de hoogte gebracht dat de stad nooit een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9*bis* geregistreerd heeft in 2009. De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet werd op 6 november 2012 onontvankelijk verklaard. Verzoekster werd tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven diezelfde dag. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.11.2011 werd ingediend door : T. V, N. P. (R.R.: xxx) nationaliteit: Bolivie, geboren te Santa Cruz Albanez op (...)1971 adres: (...) 54 - 2550 Kontich.

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij in het verleden een aanvraag 9bis heeft ingediend. Betrokkene legt hiervan een ‘typeformulier regularisatieaanvraag voor met als toenmalig adres: (...) 67 B - 2018 Antwerpen. Navraag bij de stad Antwerpen heeft echter aangetoond dat daar nooit enige aanvraag werd ingediend door betrokkene, noch haar partner. Deze informatie werd tevens toegevoegd aan het administratief dossier.

Betrokkene haalt aan dat zij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden. Die zijn echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voor gelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed gedragen zou hebben en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid zou hebben gepleegd dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij alhier sedert 2006 zou verblijven, dat zij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat zij alhier sociale banden zou hebben, dat zij het nodige gedaan heeft om Nederlands te leren, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij een werkbelofte kan voorleggen, dat zij een arbeidsovereenkomst d.d. 30.09.2011 kan voorleggen en dat zij verscheidene getuigenverklaringen kan voorleggen, dat zij zich goed geïntegreerd zou hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980...”

Tweede bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. verzoekster voert een enig middel aan:

“Verzoekster kreeg een negatieve beslissing met betrekking tot haar regularisatieaanvraag. Haar aanvraag werd onontvankelijk verklaard. Dat de reden van de beslissing de volgende is:

- Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3. en 9 bis van de vreemdelingenwet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de raad van state. Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.*
- De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*
- Betrokkene haalt aan dat zij in het verleden een aanvraag 9 bis heeft ingediend. Betrokkene legt hiervan een typeformulier regularisatieaanvraag voor met als toenmalig adres: (...) 67B - 2018 Antwerpen. Navraag bij de stad Antwerpen heeft echter aangetoond dat daar nooit enige aanvraag werd ingediend voor betrokkene, noch haar partner. Deze informatie werd tevens toegevoegd aan het administratief dossier.*
- Betrokkene haalt aan dat zij in een prangende humanitaire situatie zou bevinden. Die zijn echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voorgelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.*
- Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.*
- Wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privé en een gezinsleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkele een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8.*
- Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed gedragen zou hebben en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid zou hebben gepleegd dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.*
- De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2. van de vreemdelingenwet.*

Verzoekster kreeg eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten. De reden van deze beslissing:

- Krachtens artikel 7 eerste lid van de vreemdelingenwet : 1° hij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum*
- Verzoekster kan zich met deze beslissingen niet akkoord verklaren, reden waarom zij beroep aantekent. Verzoekster meent dat de bestreden beslissingen een schending vormen van de beginselen van behoorlijk bestuur en van de motiveringsverplichting. In haar regularisatieaanvraag d.d. 22.11.2011 haalde verzoekster volgende buitengewone omstandigheden aan: Bepaalde personen die zich in België bevinden zonder over een verblijfsrecht te beschikken kunnen een regularisatie van hun verblijf aanvragen. Zij moeten in principe kunnen bewijzen dat ze niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om de aanvraag te doen. Op 19.07.2009 legde de regering nieuwe criteria voor regularisatie vast in een instructie. Begin september 2009 werd de uitvoering van deze instructie nog verduidelijkt in een vademecum. Hoewel de instructie vernietigd werd door de raad van state kunnen de criteria in de instructie ten gronde worden toegepast in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de minister en de dienst vreemdelingenzaken. Dat verzoekster zich in een prangende humanitaire situatie bevindt waardoor zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt om haar aanvraag hier in België in te dienen. Verzoekster verblijft sedert 2006 hier in België. Zij bevindt zich in een situatie die dermate klemmend is dat de persoon er zich niet van kan ontdoen en waarbij de verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden (namelijk schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 8 van het EVRM), zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is en dus dient haar situatie als een prangende humanitaire situatie beschouwd te worden.*

Verzoekster is een vreemdeling die behoort tot een kwetsbare groep. Zij is een persoon die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevindt dat haar enige redding de regularisatie van haar verblijf is. Voorts bevindt verzoekster zich volledig in de voorwaarden van criterium 2.8.B van de instructie dd. 19.07.2009. Zij was voorafgaand aan de indiending van deze aanvraag aanwezig op ons grondgebied en dit minstens sinds 31.03.2007. Zij is hier duurzaam lokaal verankerd, heeft sociale banden in België gecreëerd en heeft het nodige gedaan om Nederlands te leren. Zij is werkbereid en beschikt over een arbeidscontract van bepaalde duur; van minstens een jaar of van onbepaalde duur en het salaris is niet lager dan het wettelijk minimumsalaris. Dat de minister op basis van zijn discretionaire bevoegdheid de aanvraag van verzoekster ontvankelijk kan verklaren omwille van de rechtszekerheid en de beginselen van behoorlijk bestuur. In casu zijn er in hoofde van verzoekster dan ook ernstige humanitaire redenen om haar aanvraag hier in België in te dienen en niet in haar land van herkomst. Dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en aldus een schending is van de formele/materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster aanhaalt dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. Volgens dienst vreemdelingenzaken werden deze door verzoekster niet gespecificeerd en werd hier evenmin bewijs van voorgelegd. Verzoekster kan zich hier niet mee akkoord verklaren en meent dat de bestreden beslissing niet correct, afdoende is gemotiveerd daar waar de aanvraag uitdrukkelijk het volgende stelt : Dat verzoekster zich in een prangende humanitaire situatie bevindt waardoor zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt om haar aanvraag hier in België in te dienen. Verzoekster verblijft sedert 2006 hier in België. Zij bevindt zich in een situatie die dermate klemmend is dat de persoon er zich niet van kan ontdoen en waarbij de verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden (namelijk schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 8 van het EVRM), zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is en dus dient haar situatie als een prangende humanitaire situatie beschouwd te worden. Verzoekster is een vreemdeling die behoort tot een kwetsbare groep. Zij is een persoon die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevindt dat haar enige redding de regularisatie van haar verblijf is. Dat dit wel degelijk een motivering is van de prangende humanitaire situatie die verzoekster wenste aan te halen. Dat aldus gelet op het voorgaande de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en een schending uitmaakt van de beginselen van behoorlijk bestuur. Dat verzoekster zich dan ook vragen stelt bij de wijze van behandeling van haar dossier en de indruk heeft dat men niet met alle documenten/elementen van haar dossier heeft rekening gehouden. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding tot bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Verzoeker voert voornamelijk een schending van de materiële motiveringsverplichting aan gelet op het feit dat er wel degelijk een motivering werd gegeven voor de prangende humanitaire situatie waarin zij zich bevindt. Dat aldus de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd door hier geen rekening mee te houden en hieromtrent niets te motiveren. De beslissing van dienst vreemdelingenzaken is op dit vlak onzorgvuldig genomen, kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd. Dienst vreemdelingenzaken had dienen te motiveren waarom deze elementen niet afdoende zijn om geregulariseerd te worden. Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn. Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval. Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001). Dat de beslissing t.a.v. verzoekster de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot zijn besluit is gekomen. De bestreden beslissingen vormen voorts een schending van het gelijkheidsbeginsel en vormen een

discriminatie. Immers thans stelt dienst vreemdelingenzaken dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de raad van state en bijgevolg deze criteria niet meer van toepassing zijn. De bestreden beslissing verwijst weliswaar nog wel naar het feit dat verzoekster zich beroepen heeft op de instructie doch laat na hier op in te gaan en laat na te motiveren of verzoekster al dan niet onder deze instructie valt, meer bepaald onder criterium 2.8.B Dit is een schending van het gelijkheidsbeginsel en vormt een discriminatie. Immers er is geen enkele redelijke verantwoording waarom bepaalde vreemdelingen wel een positieve beslissing kregen op basis van criterium 2.8 A of criterium 2.8.B van de instructie en andere vreemdelingen niet hoewel de instructie reeds vernietigd werd door de raad van state d.d. 09.12.2009 en deze nog wel werd toegepast in de praktijk en ook na de vernietiging verscheidene vreemdelingen nog een beslissing kregen zich baserende op deze instructie. Dit onderscheid is niet redelijk te verantwoorden en een schending van het gelijkheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Dat tenslotte het bevel om het grondgebied te verlaten van verzoekster een schending is van artikel 8 van het EVRM: het recht op een familie -en gezinsleven. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Het verplicht staten in principe niet om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven. Toch zullen bepaalde personen zich kunnen beroepen op artikel 8 EVRM om te voorkomen dat ze uitgewezen worden uit het land waar zijn of haar gezinsleden wonen. Dit is in casu het geval. Verzoekster haar zus en diens echtgenoot verblijven hier in België. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft hier totaal geen rekening mee gehouden. Dit is niet zorgvuldig, niet redelijk een schending van de motiveringsverplichting. Verzoekster beroept zich op het recht op familie- en privéleven dat zij met zus en diens echtgenoot moet kunnen uitoefenen. Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Deze relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn zodat verzoeker minstens aanspraak dient te kunnen maken op dit recht op een privé-leven."

2.2. Verzoekster betoogt dat zij in haar aanvraag wel degelijk heeft uiteengezet waarom zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. Zij verwijst naar de bewoordingen van haar aanvraag, waarbij aangegeven werd dat zij sedert 2006 in België verblijft, dat een verwijdering een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is en dat zij behoort tot een kwetsbare groep. Verzoekster voegt toe dat dit wel degelijk beschouwd dient te worden als een motivering van de prangende humanitaire situatie. Ze vervolgt de indruk te hebben dat niet met alle elementen rekening werd gehouden. Ze verwijt de verwerende partij niet gemotiveerd te hebben waarom de elementen niet afdoende zijn om geregulariseerd te worden. Ze verwijt de verwerende partij niet nagegaan te hebben of zij effectief onder criterium 2.8.B van de instructie valt. Volgens verzoekster krijgen sommige vreemdelingen een positieve beslissing op basis van de instructie wat volgens haar een schending van het gelijkheidsbeginsel inhoudt. Tenslotte geeft ze aan dat haar zus en diens echtgenoot in België verblijven en dat hiermee geen rekening gehouden werd, waardoor artikel 8 van het EVRM geschonden werd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziet als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, wordt het hem, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer de betrokken vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet af halen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard. In de aanvraag om machtiging tot verblijf heeft verzoekster met betrekking tot de buitengewone omstandigheden de volgende elementen aangehaald:

- Verblijf sinds 2006 in België;
- integratie, werkbereidheid, kennis Nederlands;
- ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in 2009;
- prangende humanitaire situatie;
- goed gedrag;
- familieleven in België.

De Raad stelt vast dat op alle door verzoekster ingeroepen elementen geantwoord werd in de bestreden beslissing. Verzoekster betoogt dat niet met alle elementen rekening werd gehouden, maar laat na aan te geven met welk concreet gegeven geen rekening is gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster komt niet verder dan de elementen die zij in haar aanvraag heeft opgeworpen te herhalen. Verzoekster werpt met haar kritiek geen enkel nieuw licht op de beoordeling van haar aanvraag.

Verzoekster betoogt wel degelijk een uitleg gegeven te hebben van haar prangende situatie, doch het is niet anders dan het louter voorhouden dat zij zich in een humanitaire situatie bevindt, zonder hierbij te preciseren wat dit dan inhoudt, wat niet als afdoende wordt bevonden. De loutere bewering dat zij behoort tot een kwetsbare groep en dat in België blijven de enige oplossing is, kan bezwaarlijk beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat er elementen voorhanden zijn die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, een aanvraag in te dienen. Verzoekster geeft te kennen niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing, maar toont niet aan dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt. Zij maakt niet duidelijk op welke wijze de elementen verkeerd werden beoordeeld.

Verzoekster toont niet aan dat een verwijdering een schending inhoudt van haar privéleven, daar zij niet betwist dat dergelijke verwijdering slechts tijdelijk is teneinde een aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Krachtens artikel 8, eerste lid van het EVRM heeft ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven. Het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geeft aan onder welke voorwaarden bepaalde beperkingen mogelijk zijn op deze grondrechten. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül t. Zwitserland, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Artikel 8 van het EVRM kan evenwel niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Om de omvang van de verplichtingen van de staat te beoordelen, moeten alle aspecten van de situatie in aanmerking genomen worden, waaronder de situatie van de betrokkenen en het algemeen belang van de staat (EHRM 19 februari 1996, Gül t. Zwitserland, 22 EHRR 228, 34-38).

De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster vormt geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt immers aan dat uit artikel 8 EVRM. niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen (cf. M. Van De Putte, "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.Vreemd. 1994, (3), 12).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (RvS 20 juli 1994, nr 48.653; RvS 22 februari 1993, nr. 42.039).

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er een wanverhouding bestaat tussen de bestreden beslissing en haar privé- en gezinsleven. De verwijdering is enkel tijdelijk en zij strekt er toe dat de normale wettelijke procedure wordt gevolgd. Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet toegelaten inmenging in haar privaat en familiaal leven zou uitmaken. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoekster een schending voorstelt van het gelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat zij niet *in concreto* aantoont in welke mate de feitelijke omstandigheden van de door haar aangeduide 'vreemdelingen' vergelijkbaar zouden zijn met de *in casu* voorliggende elementen.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoekster op een andere wijze werden behandeld.

De Raad stelt tot slot dat het de gemachtigde van de staatssecretaris niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. Dergelijke redenering maakt een schending uit van het legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De instructie werd immers vernietigd bij arrest van de Raad van State, dat werking *erga omnes* heeft. Van de verwerende partij kan niet verwacht worden de aanvraag van verzoekster te onderzoeken *contra legem*. De beslissing diende dan ook niet te motiveren of verzoekster al dan niet zou vallen onder de instructie, daar deze niet meer wordt toegepast.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC